

Džilijen Samers
Kći šumskog vilenjaka

BIBLIOTEKA:
Čarolija

DŽILIJEN SAMERS

Kći šumskog
vilenjaka

TRILOGIJA *RENASANSNI FESTIVALI*

Leo commerce, 2008

Naziv originala:
The Tree Shepherd's Daughter - Gillian Summers

Naziv knjige:
KĆI ŠUMSKOG VILENJAKA
DŽILIJAN SAMERS

Copyright © 2007 by Berta Platas and Michelle Roper
Copyright © 2008 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Urednik:
Nenad Perišić

Prevod:
Ana Bošković

Lektura i korektura:
Jelena Dimitrijević

Prelom i korice:
Pintor Project

Za izdavača:
Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:
ID Leo commerce, Beograd

Plasman:
ID Leo commerce, Beograd
Generala Mihajla Nedeljkovića 65/2

011/227-2077

011/2166-712

011/2166-714

063/507-334

E-mail:
nesaperisic@gmail.com
info@leocommerce.co.yu

www.leo.rs

Štampa:
Kultura - Bački Petrovac

Tiraž:
1000

ISBN 978-86-7950-052-6

Mom najdražem,
koji je godinama živeo sa nepodnošljivim mačkama,
velikim psima i policama pretrpanim knjigama
u našoj kolibi u severnoj Džordžiji.

jedan

Drveće. Kili Hartvud je bila ubeđena u to da njen život ne može biti depresivniji nego što je sada, ali pogled na zelenu šumu pred njom učinio je da se oseti još gore. Već je u ušima mogla da čuje zvono upozorenja koje joj najavljuje alergijsku reakciju. Slošilo bi joj se od bilo koje vrste drveta, ali ono živo uvek je najgore.

Zakoračila je napred, umalo se okliznuvši, dok je nekakav nepodnošljivi miris tu čamio kao pozdrav. Pogledala je naniže. Stajala je usred bokora crvljivih i trulih pečuraka. „Bljak!“

Kroz tamne oblake, koji su sasvim zatvorili nebo, oglasio se grom, što je obećavalo još kiše. Još loših vesti za njene skečerice. U poslednje vreme sve vesti koje su se na nju odnosile bile su loše.

Crno blato široke, vijugave, izbrazdane staze ostavilo je traga na patikama, razmazalo se po njima jer je odjednom jur-nula kako bi dostigla brzi korak gospođe Talbot. Ova žena je bila advokat u firmi njene majke i Kili ju je prezirala u gotovo istoj onoj meri u kojoj je već počela da prezire Kolorado. Po-kraj nje lagano se kretalo taksi vozilo kojim su došle. Podiglo je svoje točkove na šljunkovitu stazu, prateći ih putem kojim je bilo moguće kretati se. Kili se nije osvrkala, za slučaj da je njena čežnja za povratkom u Kaliforniju dobila stvarne obrise. Obećala je sebi da neće plakati, ali su je suze već gušile u grlu, pokušavajući da izbiju na površinu. Možda je to ipak bilo zbog drveća. Tu je zaista bilo previše drveća, zbog čega se od-jekivanje u njenim ušima pretvorilo u snažne udarce gonga.

Srce je lupalo sve jače, a ona čvrsto zgrabi svoj teški ko-žni ranac, podižući ga visoko na rame, ne želeći ni da pomi-sli da bi i ovo malo odeće što joj je preostalo moglo biti uni-šteno. Vazduhoplovna kompanija, naime, izgubila je njen prtljag, još jedna crna mrlja u ovom očajnom danu njenog očajnog života.

Tog časa počeo je da se širi golicavi miris pečenog mesa, kroz preseke vlažnog, zemljanog zadaha koji je poput sveo-buhvatnog ćebeta prekrivao čitav prostor oko nje. Njen sto-mak se oglasio. Jedino što je pojela tokom čitavog dana bila je kesica kikirikija i minijaturne kifle koje su joj ponudili još u avionu iz Los Anđelesa. Baš šteta što je bila previše utučena da bi prihvatila ponudu gospođe Talbot da kupe sendviče u fri-šopu.

Bar više nije padala kiša, iako se činilo i zvučalo kao da će svake sekunde ponovo početi. Crni oblaci, poput sundera natopljenih barutom za topove, vrebali su visoko iznad četi-nara. Drveće pred njom raskrililo je krošnje, otkrivajući tako

dve visoke kule od žutog kamena u nekakvom starinskom stilu, koje su se nalazile naspram ogromne drvene kapije sa masivnim crnim okovom. Ulaz je bio ukrašen džinovskim statuama lavova. Negde u visini lišća stajala je drvena tabla na kojoj je bilo ispisano: „Dobro došli na Renesansni festival Visoke planine“. Sve drugo je, kao u nestrpljivom grču, iščekivalo proleće.

Uramljeno visokim šumskim drvećem, sve je podsećalo na napušteni set na kojem je završeno snimanje *Gospodara prstenova*.

Uvrnuto, pomislila je. Sve je ovde bilo potpuno uvrnuto, izuzev drveća. Vrhovima prstiju opipala je svako drvo oko sebe. Još koji trenutak i sva će biti u ospicama.

Ljudi su se okupljali oko biletarnice, pojedini su se pregrupisavali, spremni da odu, drugi su rovarili po novčanicima i torbicama tražeći ulaznice. Kraj kioska, velika oslikana mapa čitavog vašarskog prostora pokazivala je koliko je to mesto ogromno, sa mnoštvom ulica, čak i jezerom. A koliko je tek užasavajuća gustina šume. Kili zaboravi na ručak. Osetila je mučninu.

Nešto malo ispred nje, gospođa Talbot je, ignorišući sve, prošla pored mesta sa ulaznicama i jednostavno nestala kroz ulazna vrata, usmerena isključivo na svoj zadatak. Kili je preostalo da se sama snađe. A šta je u tome bilo novo! Njena mama je bila takođe poslovna žena. Kili je navikla da se snalazi sama. Uskoro će napuniti šesnaest, a ne šest godina.

Dva krupna čuvara u oklopima kao na filmu potrčala su za gospođom Talbot. „Hej, gospođo, stanite. Morate da kupite ulaznicu.“

Kili se zadovoljno smejuljila što su jednu advokaticu uhvatili u prekršaju. Tako joj i treba.

Na trenutak Kili razmeni pogled sa prodavcem ulaznica, sklanjajući kosu iza ušiju. Upravo na ovom mestu sačekće taksi, koji će ih odvesti do aerodroma čim gospođu Talbot budu vratili do ulaza.

Prodavac razrogači oči i zabrunđa veoma glasno: „Dobro nam došli, milostiva gospođice. Otac vas očekuje. Dobro došli na Renesansni festival Visoke planine.“ On joj pruži jednu mapu i brošuru.

Kili je zurila u papire u svojim rukama. Da li je ovaj čovek psihopata?

„Kili, pokreni se.“ Gospođa Talbot je pokušala da je ugura unutra. Čuvari su se vratili do biletarnice, jedan od njih je prebrojavao novac.

Kili je bila razočarana, njena nada je zaiskrila samo nakratko. Približila se lavovima. Krajičkom oka načinila je pokret koji ju je naterao da se okrene. Da li je to lav slegnuo ramenima? Mogla bi se zakleti da je videla zelenkasto talasanje na njegovom čelu. Nemoguće. Mora biti da je vetar nešto uskovitlao.

Prišla je statui sa desne strane. Razbarušeni rep inače ukočenog lava pokrenuo se kao da je bio spreman da skoči sa svog kamenog postolja i otrči pravo u šumu. Kostimirani čovek na ulaznim vratima pomno ju je pratio pogledom i odmahnuo joj. On nije reagovao na njeno kretanje, i više nego što je to mogla očekivati. Ovo mesto je bilo potpuno opušteno što se tiče ulaska.

Zadrhtala je dok je prolazila ispod natpisa i kroz visoku kapiju. Sve je doživela poput bučnog potresa. Jezivi zatvor. Primitivni timpani načinili su uvod čegrtanju daira, frulica i gajdi u grozomornom muzičkom miksu, u kojem su ovi nesrećni idioti izgleda uživali.